

INSTRUKCJA W SPRAWIE ZASAD KWALIFIKOWANIA DO STANOWISK PRACOWNIKÓW ADMINISTRACYJNYCH ZATRUDNIONYCH W SĄDACH POWSZECHNYCH I W SĄDACH UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

1. Tabela stanowisk (załącznik nr 1) ustala:

- a) nazwy stanowisk,
- b) uposażenie zasadnicze oraz dodatki funkcyjne albo służbowe, przywiązane do stanowiska,
- c) wymagania kwalifikacyjne dla poszczególnych stanowisk.

2. Wymagania kwalifikacyjne tak w zakresie wykształcenia, jak i praktyki zawodowej są minimalne dla kandydatów na dane stanowiska. Posiadanie przez pracownika lub nabycie w toku pracy wyższych kwalifikacji nie tworzą podstawy do awansu lub zakwalifikowania pracownika na inne stanowisko, aniżeli wynikające z tytułu pełnionych czynności.

3. Przez wykształcenie wyższe należy rozumieć udokumentowane ukończenie szkoły wyższej bądź szkoły uznanej przez władze oświatowe za wyższą (np. Wyższa Szkoła Prawnicza im. T. Duracza).

4. Przez wykształcenie średnie należy rozumieć udokumentowane ukończenie szkoły średniej ogólnokształcącej lub innej upoważniającej do studiów na wyższych uczelniach. Przez wykształcenie średnie ogólne należy rozumieć udokumentowane ukończenie szkoły średniej ogólnokształcącej lub innej upoważniającej do studiów uniwersyteckich. Za równorzędne z wykształceniem średnim ogólnym uważa się również ukończenie szkoły prawniczej.

5. Od wymagania średniego wykształcenia przewidzianego w tabeli — poza przypadkiem z § 9 rozporządzenia — zwolnieni są pracownicy sądowi, którzy takie zwolnienie uzyskali na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, wydanego w trybie art. 154 prawa o ustroju sądów powszechnych z dnia 6 lutego 1928 r. (Dz. U. z 1950 r. Nr 39, poz. 360), oraz art. 40 ustawy z dnia 28 lipca 1939 r. — Prawo o sądach ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 71, poz. 476).

6. Przez niepełne średnie wykształcenie należy rozumieć udokumentowane ukończenie sześciu klas gimnazjum tzw. dawnego typu lub czterech klas gimnazjum tzw. nowego typu, potwierdzone odpowiednim świadectwem (tzw. mała matura). We wszystkich innych przypadkach niepełne średnie wykształcenie uważa się za wykształcenie podstawowe.

7. Przez kurs rachunkowości sądowej należy rozumieć udokumentowane ukończenie w Ośrodku Szkolenia Kadr Ministerstwa Sprawiedliwości co najmniej czterotygodniowego kursu z zakresu zagadnień budżetowych, finansowych, rachunkowych i kasowych sądów.

8. Przez praktykę zawodową należy rozumieć praktykę i pracę w jakimkolwiek zakładzie pracy o charakterze zbliżonym do obowiązków służbowych danego stanowiska tabeli. Przez praktykę zawodową w wymiarze sprawiedliwości należy rozumieć, o ile tabela nie wymaga praktyki na określonym stanowisku, praktykę lub pracę:

- a) w centralnych organach wymiaru sprawiedliwości,
- b) w sądach powszechnych,
- c) w sądach ubezpieczeń społecznych,
- d) w prokuraturach,
- e) w komisjach arbitrażowych,
- f) w państwowych biurach notarialnych,
- g) w wojskowej służbie wymiaru sprawiedliwości,
- h) w b. Komisji Specjalnej do Walki z Nadużyciami i Szkodnictwem Gospodarczym

— o charakterze zbliżonym do obowiązków służbowych danego stanowiska.

9. Przesunięcie pracownika na wyższe stanowisko może nastąpić jedynie na skutek istotnych zmian w charakterze jego pracy. Poza tym przy przesunięciu bądź przyjęciu należy kierować się wykształceniem, praktyką zawodową, spełnieniem funkcji, zakresem odpowiedzialności oraz uzdolnieniami pracownika.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU DROBNEGO I RZEMIOSŁA

z dnia 5 maja 1958 r.

w sprawie prowadzenia rzemiosła kominiarskiego i określenia umiejętności zawodowej do jego wykonywania.

Na podstawie art. 9 ust. 2 oraz art. 41 ust. 1 prawa przemysłowego z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. Nr 53, poz. 468 wraz z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Prawo samoistnego prowadzenia rzemiosła kominiarskiego posiadają spółdzielnie pracy kominiarzy oraz oddziały powiatowe Związku Ochotniczych Straży Pożarnych, zwane w dalszym ciągu osobami prawnymi, i indywidualni rzemieślnicy kominiarscy, zwani w dalszym ciągu osobami

fizycznymi, na podstawie koncesji uzyskanej w myśl przepisów prawa przemysłowego.

§ 2. Za dowód uzdolnienia zawodowego do samoistnego prowadzenia rzemiosła kominiarskiego uważa się świadectwo złożenia egzaminu mistrzowskiego lub świadectwo złożenia egzaminu czeladniczego w połączeniu ze świadectwami 3-letniej pracy w charakterze czeladnika w tym rzemiośle.

§ 3. 1. W skład zarządu osoby prawnej ubiegającej się o koncesję na prowadzenie rzemiosła kominiarskiego powin-

ny wchodzić co najmniej dwie osoby posiadające uzdolnienie zawodowe określone w § 2.

2. Osoby prawne obowiązane są ustanowić zastępcę posiadającego uzdolnienie zawodowe określone w § 2 na każdy przydzielony okręg kominiarski.

§ 4. Prezydium wojewódzkich rad narodowych oraz rad narodowych miast wyłączonych z województw, zwane dalej prezydiami wojewódzkich rad narodowych, po wysłuchaniu opinii zainteresowanych prezydiów rad narodowych niższego stopnia (miejskich, powiatowych, dzielnicowych), komendy wojewódzkiej straży pożarnej, właściwych organizacji spółdzielczych i izby rzemieślniczej, dokonują podziału obszaru województwa (miasta) na okręgi kominiarskie.

§ 5. 1. Obszar i granice poszczególnych okręgów kominiarskich powinny być tak ustalone, aby koncesjonariusz mógł należycie wykonywać roboty kominiarskie. Stan zatrudnienia u koncesjonariusza będącego osobą fizyczną, może wynosić najwyżej dwóch pracowników najemnych posiadających świadectwo czeladnicze w rzemiośle kominiarskim, nie licząc uczniów.

2. Jako kryterium ustalenia wielkości okręgu należy przyjąć ilość kominów, którą jeden kominiarz może wyczyć w ciągu miesiąca z uwzględnieniem należytego zapewnienia bezpieczeństwa przeciwpożarowego. Obszar okręgu przyznany koncesjonariuszowi powinien być ponadto taki, aby zapewniał koncesjonariuszowi dostateczne środki utrzymania.

§ 6. 1. Roboty związane z wykonywaniem rzemiosła kominiarskiego muszą być przeprowadzane we wszystkich budynkach, które znajdują się w granicach danego okręgu.

2. Uczniowie mogą wykonywać prace kominiarskie tylko w obecności i pod bezpośrednim nadzorem mistrza lub czeladnika.

§ 7. Koncesje na prowadzenie rzemiosła kominiarskiego wydają organy administracji w dziedzinie przemysłu prezydiów powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych.

§ 8. Osoba fizyczna może uzyskać koncesję tylko na jeden okręg kominiarski. Ograniczenie to nie dotyczy osób prawnych.

§ 9. 1. Koncesje wydaje się na ściśle określony okręg zgodnie z podziałem na okręgi. Na obszarze okręgu może działać tylko jeden koncesjonariusz.

2. W dokumencie koncesyjnym powinien być wymieniony przydzielony okręg kominiarski.

3. Osobom prawnym wydaje się odrębne koncesje na okręgi położone na terenie poszczególnych powiatów (miast, dzielnic).

4. Koncesja może być wydana tylko na okręg nieobsadzony. Wolnym okręgiem kominiarskim dysponuje organ administracji w dziedzinie przemysłu prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej.

§ 10. Przy udzielaniu koncesji na wolne okręgi kominiarskie należy kierować się kwalifikacjami osób ubiegających się o koncesję. W stosunku do osób fizycznych przy równych kwalifikacjach decyduje pierwszeństwo wpisu na listę osób ubiegających się o uzyskanie koncesji. Listę osób fizycznych ubiegających się o uzyskanie koncesji prowadzi organ administracji w dziedzinie przemysłu prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej. Osoba fizyczna może być wpisana tylko na jedną listę, zgodnie z miejscem zamieszkania. Ograniczenie to nie dotyczy miast podzielonych na kilka dzielnic.

§ 11. O zaniechaniu prowadzenia rzemiosła kominiarskiego należy bezwzględnie zawiadomić właściwy organ administracji w dziedzinie przemysłu prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej oraz zwrócić koncesję. W razie niedopełnienia tego obowiązku zostanie wydane orzeczenie o odebraniu koncesji.

§ 12. Koncesjonariusz powinien ustanowić na terenie przydzielonego mu okręgu punkt obsługi dla przyjmowania zamówień i reklamacji.

§ 13. 1. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej może dokonać zmian podziału na okręgi kominiarskie z uwzględnieniem przepisów §§ 4 i 5. Z chwilą dokonania zmian w podziale na nowe okręgi kominiarskie właściwy organ administracji w dziedzinie przemysłu prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej wprowadzi odpowiednie zmiany w wydanych dokumentach koncesyjnych.

2. W razie stwierdzenia niedostatecznego zabezpieczenia przeciwpożarowego w danym okręgu organ administracji w dziedzinie przemysłu prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej wyda koncesjonariuszowi polecenie uzupełnienia w określonym terminie stanu zatrudnienia do granic gwarantujących właściwe zabezpieczenie przeciwpożarowe, a w przypadku niewykonania polecenia w określonym terminie wystąpi do prezydium wojewódzkiej rady narodowej o zmniejszenie okręgu.

§ 14. Prawa do samoistnego prowadzenia rzemiosła kominiarskiego osób prawnych i fizycznych, które w dniu wejścia w życie rozporządzenia wykonywały to rzemiosło na podstawie koncesji, pozostają w mocy.

§ 15. Traci moc rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 4 czerwca 1930 r. w sprawie prowadzenia przemysłu kominiarskiego (Dz. U. z 1930 r. Nr 46, poz. 390 i z 1934 r. Nr 92, poz. 832), § 16 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 grudnia 1927 r. w sprawie przepisów wykonawczych do prawa przemysłowego z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. Nr 111, poz. 942) oraz § 4 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 grudnia 1927 r. w sprawie umiejętności zawodowej do prowadzenia przemysłu koncesjonowanego (Dz. U. z 1927 r. Nr 111, poz. 943 i z 1935 r. Nr 69, poz. 430).

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Drobnego i Rzemiosła: w z. M. Hoffmann

120

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 2 maja 1958 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 18 czerwca 1957 r. w sprawie obowiązków wytwórcy i importera w zakresie wprowadzania do obrotu środków farmaceutycznych oraz w sprawie obowiązków placówek naukowych w zakresie kontroli seryjnej tych środków.

Na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 5, art. 23 ust. 1 i art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o środkach farmaceutycznych i odurzających oraz artykułach sanitarnych (Dz. U. Nr 1, poz. 4) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 18 czerwca 1957 r. w sprawie obowiązków wytwórcy i importera w zakresie wprowadzania do obrotu środków farmaceutycznych oraz w sprawie obowiązków placówek naukowych w zakre-